Recensie: Mozarts onsterfelijke requiem ****

deSingel Antwerpen
zondag 3 maart 2024

foto © Kaupo Kikkas

Recensie:
28 was ik toen ik in het Musikverein in Wenen, geheel toevallig, het requiem van Mozart live uitgevoerd zag door het Concentus Musicus Wien en het Arnold Sché¶nberg Chor onder leiding van Nikolaus Harnoncourt met als solisten niemand minder dan Christine Sché¤fer, Bernarda Fink, Kurt Streit en Gerald Finley. Ik was toen gewoon in Wenen om de stad te ontdekken en sliep in dezelfde kamer van de plaatselijke jeugdherberg met een Japanse fan van klassieke muziek. De man bleek speciaal overgevlogen voor dat concert.

De dag nadien vond het eerste concert plaats en wist ik last minute nog een staanplaats achteraan te versieren voor een schappelijke prijs. De ervaring om een concert mee te maken in dé zaal waar het Nieuwjaarsconcert al jaren live uitgezonden wordt in combinatie met een affiche om 'u' tegen te zeggen, verklaart waarom ik de afgelopen 16 jaar het Requiem van Mozart niet meer live heb durven meemaken. Omdat niets nog aan die ervaring kan tippen, dacht ik.
Dat was dan zonder Fabrizio Cassol gerekend en zijn fenomenale herinterpretatie van Mozarts werk in 'Requiem pour L' waarvan ik minstens even hard onder de indruk was. In een uitverkochte Blauwe Zaal van deSingel was ik zondag dan weer getuige van een uitstekende versie door het Symfonieorkest Vlaanderen en Estonian Philharmonic Chamber Choir onder leiding van Kristiina Poska met als solisten de sopraan Yena Choi, de mezzosopraan Kadi Jé¼rgens, tenor Denzil Delaere en bas Christian Immler.
Poska liet optekenen dat het hun achtste en laatste concert van een tour was, en gaf mee dat het cijfer ook kan gezien worden als een oneindigheidsteken. Qua symboliek en boodschap kon dat alvast tellen. Dat het concert in deSingel mijn eerste ervaring met het Requiem van Mozart in Wenen niet zou evenaren, stond al bij voorbaat vast. Al was die gedeeltelijke staande ovatie achteraf wel verdiend.
Voor we Mozarts laatste (weliswaar grotendeels door een ander afgewerkte) werk te horen kregen, mocht het publiek het bijzonder subtiele, vol prachtige harmonieën bevattende 'Kreek's Notebook' van Téµnu Kéµrvits ontdekken dat een half uur duurt en jawel uit acht delen bestaat. De componist liet zich inspireren door Estse folksongs en vertaalde die naar zijn eigen taal, wat een goddelijk, ja zelfs hemels klankpalet (mede dankzij het vrouwenkoor) bezorgt met strijkers die pizzicato het werk inzetten. Een werk dat iets vredigs uitstraalt omwille van die klanken die prachtig samenvallen.
Het neemt niet weg dat het derde instrumentale deel ook behoorlijk pittig en speels overkwam, terwijl in het vierde het vrouwenkoor en in het vijfde een solo voor sopraan vocale hoogtepunten waren en het werk naar een grandioze finale leidde met onder andere de triangel die we voor het eerst in ons leven live niet alleen

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

aan een behoorlijk snel tempo bespeeld hoorden worden, maar ook diens klank knap uitdoofde naar het einde toe. Om maar te zeggen dat fijnproevers zoals wij bijzonder wisten te genieten van 'Kreek's Notebook'.
Na een korte pauze was het dan tijd voor de hoofdschotel van de middag: het Requiem van Mozart dat met zo veel gevoel, zo emotioneel uitgevoerd werd, met oog voor dynamiek ook, dat het bijna onbegonnen werk is om zo veel ervaringen op te schrijven. Feit is dat het Requiem met stip een van Mozarts sterkste werken is, en je er altijd wel wat in kan blijven ontdekken. In ons geval bijvoorbeeld hoe prominent de trombones doorklinken tijdens het vierde deel Tuba mirum en hoe goed de solisten gecast waren wier stemmen daarin prachtig wisten te blendden maar ook tijdens Recordare, Jesu Pie en het Benedictus terwijl onder andere in het Confitatus en het Lacrimosa het koor weer mocht schitteren.
Onze favoriete stukken uit het Requiem? Dat zijn de meest bekende: het Introitus: Requiem aeternam, Kyrie Eleison, Dies Irae, Lacrimosa en Lux aeterna. Dat laatste leest overigens als een reprise van het Introitus: Requiem aeternam en Kyrie Eleison maar dan in een andere toonzetting.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.